

Amikor megértettem, hogy miért fontos a megértés

Ott ültem anyukámmal szemben a kisházi konyhában. Néztam rá, figyeltem a kezét, hallgattam lágyan, kedvesen magyarázó hangját. Miközben nagy ügyességgel a cipőm pertlijével, fűzőjével foglalatostkodott, igyekezett érteően elmagyarázni számomra, hogy miként kell megkötőm szabályosan a cipőfűzőt, hogy ne oldódjon szét, miközben járok-kelek a cipőben.

-Látod kisfiam, így egymásba fűzöd a két pertlit, aztán készítesz két fület...

Anya magyarázott, de az én agyam tovább kalandozott a figyelmemtől.

Fület készítek, persze. No de milyen fület kell csinálnom? A majomnak, amacskámnak, az elefántnak is van füle... Az elefántnak melleleg sokkal nagyobb füle van, mint Cirmóknak. Nagy szürke füle van az elefántnak. Vajon mikéntlehet két ilyen hatalmas elefántfület egymásbe fűzni? S vajon mekkora cipőre lenne szükségünk, hogy elefántfülnyi pertlit fűzzek bele? No és a...

Álmodoztam volna tovább, ha anya nem szól rám:

-Figyelsz te rám? Érteđ, hogy mit magyarázok neked, s hogy miket mutogatok itt kétréthajolva?

-Értem! – válaszoltam, hogy anyának elvegyem a további szavát.

Pedig dehogyan értettem.

Ez gyorsan kiderült. A következő cipőfelvételnél.

Így aztán anya is magyarázta odahaza hetekig, meg az óvónéni is gyakoroltatta velem hosszú napokig a cipőfűző megkötését, mire sikerült megértenem, megcsinálnom a nagy mutatványt.

Győzelemmel ért fel számomra a helyes cipős mutatványom. Innentől soha sem oldódott ki a pertli. Nem jártam hát kikötődött cipőben, helytelenül. Megértettem végre, miért fontos az anyanyelvi magyarázatok megértése.

Azonban ez csak az egyik fontos dolog volt az életemben, amikor meg kellett értenem a nekem célzott magyarázatokat, nekem szánt írott vagy mondott szövegeket.

Aztán iskolás lettem. Új kihívások egész sora tornyosult előttem. Jöttek a nyelvek: a szerb nyelv, az angol nyelv, majd később a német nyelv, s manapság már a spanyol nyelv is.

Egyre többször voltam kénytelen magamban elkönyvelni, hogy ez nem értem. Ezt sem értem. Meg ezt sem...

Végül levontam a konkluziót: semmit sem értek!

Rengeteg ismeretlen szó tódult felém, s én pánikba estem. Dühöngtem:

-Minek megtanulni ezt a sok szót?! Minek ismerni ezeket a nyelveket?! Mért nem elegendő a magyar embernek a magyar nyelv ismerete?!!

Nehezen ment a nyelvtanulás. A megértés. S annak minden formája.

Itt hiába nyösztetett anya. Hiába próbált magyarázni. Csökönyös maradtam, mint a számár.

Aztán az egyik napon apa elküldött „slani štapići”-ért. Kérdeztem tőle indulás előtt, hogy az mi, eszik-e vagy isszák. Apa azonban ravaszul csak mosolygott és hallgatott. Persze, nem hagytam magam. Faggatóztam, próbálkoztam. De semmi.

Addig jutottam, hogy apa csak ravasz mosollyal az arcán azt válaszolta:

-Ha meghozod, akkor leülünk és nagyot játszunk.

Majd az asztal felé mutatott, ahol üdítők és ropik sorakoztak.

Játszunk! – járt az agyamban, s már kerékpárra pattanva a közeli bolt felé repültem. Szinte mindent elfeledtem.

A nevem is, hiszen: Játszunk!

Az üzlethez közeledve motoszkálni kezdett agyamban a maradék csöppnyi értelem.

-Hahóóó! De hiszen tudom mit kell hoznom! Hát benne van a nevében a „stap” szó. Ezt már valamilyen anyaggal kapcsolatban tanultuk. Botot jelent. Na de milyen bot? Mihez kell az asztalon lévők közül bot?...

-Megvaaaaan! – ordítottam fel.

Szinte az egész uzca utánamfordult, érdeklődve nézett rám: mi van meg ennek a taknyosnak?

Boldogan tettem le a kerékpártartóban a biciglim, s nyitottam be a boltba.

-Mi kérsz? – fordult felém a boltos.

-Szívószálat! – modtam elégedetten.

-Hányat? – kérdezett vissza az árus megdöbbent arccal.

-Egyet. – válaszoltam határozottan.

-Egyet?! – kérdezett vissza a bácsi.

-Egyet bizony.

A boltos kezembe nyomott egy szívópálcikát.

-Mivel tartozok? – kérdeztem.

-Semmivel. Ez a bolt ajándéka. – hangzott a válasz.

Ez remek. Micsoda üzletet csináltam – járt az eszemben, miközben hazafelé suhantam a mosollyal az arcomon.

Odahaza aztán ez a mosoly gyorsan lefagyott az arcomról, ahová mosoly helyett a szégyen vörös rózsái költöztek.

Mert apu először csak szótlanul nézett rám, amikor bejelentettem nagy büszkeséggel, hogy meghoztam a „slani štapići”-t, majd egyre táguló vigyorral kérdezte meg tőlem:

-Hát meghoztad?... Érted te, hogy mit kellett volna hoznod?

-Hát nem is tudom, talán szívópálcát... – motyogtam vissza megszégyenülten.

-Nem. Nem szívószálért, hanem sóspálcáért küldtelek a boltba fiam.

Lehajtottam fejem. Nem szóltam semmit. De ekkor határoztam el, hogy megtanulok jól anyanyelvemen, s megtanulok szerbül, hogy értsem, hogy megértsemmit mondanak mások, mit akarnak mondani nekem az emberek.

Az elhatározás után, érdekes, már nem esett nehezemre tanulni a magyart és a szerbet. S haladtam is jól.

Anyanyelvből a rokonértelmű szavakat tanulmányoztam, hogy miné választékosabban kifejezzem magam. Szerb nyelvből pedig a szavakat tanultam, hogy minél szebben tudjak beszélni, s hogy minél jobban megértsem a nyelvet.

Az angol- és a német nyelv azonban még mindig nehézkesen ment a fejembe.

Történt, hogy vendégdiákok érkeztek hozzánk Törökországból. Mivel én nem értek törökül, ők meg sem magyarul sem szerbül nem beszélnek, ezért a közös társalgás nyelve az angol lett.

Lett volna.

-Hú, most mi lesz? – estem kétségbe. – Hiszen és a „yes” és a „no” kifejezéseken túl nem sokat értek az anyolhoz.

Maradt tehát a nemzetközi kézmozdulatok útján történő kommunikációs csatorna. Mutogattam erősen. Ők, a török vendégek meg vissza, vagy próbálkoztak rávenni engem, hogy megértsem az angolt. Szenvedtünk.

A napok múltak. Mi pedig tik-tok barátokká váltunk, hiszen rengeteg tik-tok videót néztünk meg. Együtt jókat nevettünk.

A török barátok hazautaztak, azzal hogy várnak bennünket, engem is, a közeljövőben Adarába. Ekkor határoztam el, hogy az angol nyelvet is megtanulom, hogy tudjunk egy alapszinten kommunikálni egymással, mikor legközelebb találkozunk.

Most még írom a szöveget a hetedikes és nyolcadikos társaink közül tízen Svájcba utaztakegy nemzetközi diáktáborba. Ott az angol mellett a német nyelvre lesz szükségük. Mivel bizakodok, hogy jövőre hátha én is kijuthatok Svájcba, ezért idén a német nyelvet is jobban meg szeretném ismerni. Sőt, mivel iskolánkban spanyol nyelvet is módunkban áll tanulni, ezért a spanyolt is kicsit tanulmányozni fogom.

Nagyapámtól hallottam sokszor, hogy ahány nyelvet ismer az ember, annyi embernek számít. Most esett le számomra, hogy a tata arra utalt ezzel számomra, hogy tanuljam a nyelveket, mert ahány nyelven megértetem magam, megértem az embereket, úgy nyílik, tágul ki előttem a nagyvilág kapuja.

Közben megszólalt a kapucsengő. Meg kellett álljak a szövegem írásával.

Kinyitottam az ajtót, ahol a postás állt velem szemben. Amíg hozzám beszélt, nagyon figyeltem rá. Így értettem meg, hogy ajánlott levélküldeményt hozott, s mivel szüleim nincsenek idehaza, én pedig kiskorú vagyok, ezért a küldeményt nem vehetem át, de hagy itt egy átvételi őrlapot, amit oda kell hogy adjak apának vagy anyának s akkor ők ezzel az őrlappal a postán át fogják tudni venni a küldeményt.

Immáron boldog voltam, hiszen megértettem a postás szavait, üzenetét. S még boldogabb, mert megértettem, hogy miért fontos a megértés, legyen az anyanyelvi beszélő vagy szöveg üzenete, avagy idegen nyelvű beszélő, szöveg üzenete.

Szerző: **Lasztovics Máté**

Korosztály: 6. osztály

Iskola: Petőfi Sándor Általános Iskola

Település: Óbecse

Felkészítő pedagógus: Szűcs Budai Engelbert, magyartanár